

vykonané, shledává pak vadnost řízení v tom, že žal. úřad spokojil se jen sdělením Zem. úřadovny, že splátky konány nebyly, aniž vyslechnul o tom dlužníka.

Námitka tato jest bezdůvodná. Podle posledního odstavce § 21 min. nař. č. 4790/1927 proti pohledávce požadované na základě solidárního ručení, o jaké v daném případě jde, nelze namítati mimo jiné ani, že Zem. úřadovna proti původnímu dlužníku postupovala nesprávným způsobem. Ale pak jest úplně nerozhodné, v čem spočíval tento nesprávný postup, zejména zda v tom, že nebyly z předepsané částky odpočteny splátky, dlužníkem snad konané, a nelze proto spatřovati právem vadnost řízení v tom, že o této nerozhodné okolnosti nebylo konáno v tomto řízení šetření výsledkem původního dlužníka. Tím není arci řečeno, že by st-lka námitku, týkající se splátek úrazových příspěvků jejím manželem, nemohla uplatniti v řízení dalším, vymáhacím.

Z těchto úvah vyplývá, že stížnost, jež jiných námitek neuplatňuje, jest bezdůvodná a byla proto zamítnuta.

Č. 9354.

Pojištění pensijní (Podk. Rus): Je zaměstnanec advokátní kanceláře vyňat z pojistné povinnosti pensijní podle vl. nař. č. 16/23 z důvodu, že požívá pense z titulu dřívější služby železniční?

(Nález ze dne 4. září 1931 č. 12.581.)

Prejudikatura: Boh. A 4268/24, 6691/27.

Věc: Dr. Josef M. v T. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zemská úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě prohlásila výměrem z 22. srpna 1927, že Gabriel G. v svém zaměstnání u st-le vzhledem k dovršenému 55. roku věku nepodléhá pensijnímu pojištění. Podle § 2 posledního odstavce pens. zák. vyslovila však zároveň povinnost zaměstnavatele odváděti úřadovně za tohoto zaměstnance ve prospěch fondu pro podporu potřebných nezaměstnaných tu částku, kterou by zaměstnavatel podle § 33 odst. 2 pens. zák. nesl ze svého, kdyby zaměstnanec nebyl vyňat z pojistné povinnosti. Námitky proti výměru tomu st-lem podané župní úřad v Mukačevě zamítl. Nař. rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno z těchto důvodů: Podle ustanovení § 1 pens. zák. podléhají všickni zaměstnanci advokátních kanceláří pojistné povinnosti pensijní. Ustanovení § 2 odst. 1 bodu 2 č. 3 pens. zák. o vyjmutí z pensijní pojistné povinnosti nelze na tento případ užíti, neboť pouhé požívání státní pense nelze považovati za hlavní výdělečné zaměstnání, hledíc k němuž byla by činnost G-ova v advokátní kanceláři st-lově jen zaměstnáním vedlejším; bod 3. cit. zák. onoho místa vylučuje pak z pojistné povinnosti jen aktivní státní zaměstnance, nikoli pensisty.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss:

Stížnost namítá především, že zemřelý zaměstnanec st-lův Gabriel G. byl dán již dnem 1. ledna 1919 na odpočinek jako vrchní průvodčí čsl. státních drah, od nichž dostával pensi ročně 10.290 Kč vedle naturálních požitků. Z toho a dále z té okolnosti, že v advokátní kanceláři st-lově dostával za svou činnost měsíčně jen 300—400 Kč, dovozuje stížnost, že toto jeho zaměstnání nebylo zaměstnáním hlavním, nýbrž jen vedlejším, takže nepodléhal pensijní povinnosti podle § 2 odst. 1 č. 2 vl. nař. č. 16/23, který vyjímá z pojistné povinnosti osoby, jejichž činnost, zakládající pojistnou povinnost, jest pouze vedlejším jejich zaměstnáním vedle hlavní výdělkové činnosti spojené s vyšším příjmem.

Námítku tu vyvrátil nss jako bezdůvodnou již v nál. Boh. A 4268/24, v němž vyslovil právní názor, že osoby, které na základě dřívější služby veřejné již požívají zaopatření (pense), nejsou z tohoto důvodu vyňaty z pensijní pojistné povinnosti podle vl. nař. č. 16/23, ježto pobírání pense z dřívějšího pensionováním zaniklého povolání není příjmem z výdělečné činnosti. Při tomto právním názoru setrval nss také v nál. Boh. A 6691/27 a setrvává při něm i v daném případě.

Pokud stížnost namítá dále, že nař. rozhodnutí dovolává se mylně bodu 3. § 2 cit. vl. nař., ježto bod tento nemluví o tom, že z pojištění jsou vyňati toliko aktivní státní zaměstnanci, nýbrž praví jasně, že z pojištění jsou vyňati státní zaměstnanci, z čehož prý plyne, že se ustanovení to týká i zaměstnanců pensionovaných, stačí na vyvrácení této námítky poukázat rovněž na cit. nál. Boh. A 4268/24, v němž bylo dovozeno, že řečený předpis týká se toliko aktivních zaměstnanců státu, resp. zaměstnanců podniků a ústavů státem provozovaných atd. Poukaz stížnosti na ustanovení § 2 a) cit. vl. nař., podle něhož pensijní pojištění zaměstnanců drah, sloužících veř. dopravě a jejich pomocných ústavů, upraveno jest vl. nař. z 29. prosince 1921 č. 506 Sb., nemá pro řešení daného sporu právního významu, ježto v něm jde toliko o otázku, podléhal-li by G. jako zaměstnanec v advokátní kanceláři st-lově pensijnímu pojištění podle vl. nař. č. 16/23, kdyby nebyl vyňat z pojistné povinnosti podle § 2 odst. 1 č. 1 tohoto nař. Otázku tuto zodpověděl pak žal. úřad podle hořejších úvah ve shodě se zákonem kladně.

Č. 9355.

Občanství státní. — Dávky za úřední úkony: *
Z výměru o předpisu »dávky za udělení státního občanství«, obsahujícího výhradu, že vyřízení žádosti bude zadrženo, pokud poštovní úřad nevyrozumí min. vnitra o tom, že dávka byla zaplácena, nevzniká straně právní nárok, aby jí státní občanství bylo uděleno.

(Nález ze dne 4. září 1931 č. 12.959.)